तस्मिन् वरास्त्रे विनियुज्यमाने
सौमित्रिणा वाणवरे शिताग्रे ।
दिशः सचन्द्रार्कनभोग्रहाश्च
त्रस्ता भवंश्चापि चचाल चोर्वी ॥ १०४ ॥
तं ब्रह्मणोऽस्त्रेण नियोज्य वीरः
शितं सुपुङ्खं यमदण्डकल्पं ।
सौमित्रिरिन्द्रारिसुतस्य संख्ये
ससर्ज वाणं युधि वज्रकल्पं ॥ १०५ ॥
तं लक्ष्मणोत्सृष्टममोघवेगं
समापतन्तं ज्वलनप्रकाशं ।
सुवर्णवज्रोत्तमचित्रपुङ्खं
ततोऽतिकायः समरे ददर्श ॥ १०६ ॥
तं प्रेक्ष्य वाणं सहसा पतन्तं
जघान वाणैर्निशितैरनेकैः ।
स सायकस्तस्य सुवर्णपुङ्खस्
तथापि वेगेन जगाम पार्श्वे ॥ १०७ ॥
तमागतं प्रेक्ष्य तदातिकायो
वाणं प्रदीप्तानलतुल्यवेगं ।
जघान शक्तीभिर्विनष्टचेताः
शूलैः कुठारैर्मुषलैः शरैश्च ॥ १०८ ॥

Digitized by Google